

Proč právě Otče náš?

Foto: Dominik Novák - Člověk a víra

Nastává čas, vážení a milí, abychom v našem zkoumání eucharistické bohoslužby vstoupili do samotných obřadů přijímání. Dopravili jsme eucharistickou modlitbu a uzavřeli ji oním velkým Amen. Hostina je připravena, pojďme hodovat.

Hostina je připravena – ale jsou připraveni hodující? Na tuto otázku nám může odpovědět struktura těchto obřadů. Jak zajistíte víte, vlastního přijímání předchází ještě série liturgických dění, z nichž první je modlitba Páně, modlitba Otče náš.

Možná si položíte otázku, proč do přijímání vstupujeme právě touto modlitbou. Dovolte však, abych se vám nejprve k něčemu přiznal: nemám rád, když se její první slova píší dohromady, tedy jako „otčenáš“; a přímo nesnáším, když se tento slepenec skloňuje.

Proč? Mám zkušenost – a ne ojedinělou – že zvláště mladší ministranti (potážmo mikrostranti) na otázku, co je prvním slovem modlitby Páně, velmi často odpovídají něco jako „očenáš“. Není tomu tak, milí malí kolegové! První slovo je „Otče“, a to je nesmírně důležité.

To, že smíme oslovovat Boha jako Otce, není samo sebou. Je to velká výsada a veliký dar, který nám získal jeho jediný Syn, v němž jsme se my sami stali Božími syny a dcerami. A uschopňuje nás k tomu, umožňuje nám to Boží Duch – týž Duch, o něhož jsme prosili v eucharistické modlitbě.

Naše proměna se uskutečnila!

Vzpomenete si nejspíše, co jsme si řekli o modlitbách následujících po přijímání. Prošli jsme v nich, abychom se my, kdo máme mít účast na Kristově těle ve eucharistii, přetvořili v jedno Kristovo tělo ve společenství církve. Stáváme se tedy v moci Ducha jedním tělem, stáváme se tím, co přijímáme. A jsme-li Kristovým tělem, můžeme oslovit Boha tak, jak ho oslovuje jeho Syn: Otče.

Velmi dobře to vyjadřuje jedna z možných výzev, jimiž kněz tuto modlitbu uvádí – přijali jsme ji z Pavlova listu Římanům: „Když jsme byli pokřtěni, nepřijali jsme ducha otroctví, abychom se znovu báli, ale přijali jsme Ducha synovství, v němž smíme Boha nazývat Otcem. Proto se teď s důvěrou pomodleme, jak nás naučil Pán Ježíš.“

To, že voláme k Bohu jako k Otcovi, je tedy výsledkem činnosti Svatého Ducha v nás – téhož Ducha, kterého jsme přijali ve křtu a v bířmování; téhož Ducha, který způsobil proměnu chleba a vína v Kristovo tělo a krev. Voláme-li k Otcovi, je to znamením, že Duch opravdu přišel a proměnil nás.

Důležité zájmeno

Svůj význam má i druhé slovo modlitby Páně. Všimněme si, že říkáme nikoli Otče můj, nýbrž Otče náš. Ježíš nás naučil modlitbu, která je sama o sobě modlitbou společenství, modlitbou komunity, modlitbou církve. Říkáme-li Otče náš, nemůžeme se dost dobře pokládat za izolované jednotky.

Modlitba Otče náš má také velký přesah i mimo zdi našeho kostela či kaple. Jak nám to připomíná jiná výzva, kterou může kněz zahájit tuto modlitbu, voláme k Otcovi „ve společenství se všemi, kdo vyznávají Kristovo jméno“. To znamená, že při ní vytváříme jedno společenství se všemi křesťany na celém světě. Patříme do jedné rodiny, a ta je jaksepatří velká!

Tato chvíle je také poslední příležitostí uspořádat svůj vztah s druhými lidmi. Říkám-li Otče náš spolu se všemi lidmi kolem, vlastně tím vyznávám, že spolu s nimi sdílím Boží dětství – že Bůh je Otcem nejen pro mě, ale i pro ty, kteří mi třeba nejsou sympatičtí, pro ty, vůči nimž něco mám – nebo naopak oni mají něco pro mě. Je to pro mě poslední šance připustit, že Boží láska zahrnuje i ty, na které je moje láska krátká. A taky šance pojmout modlitbu Otče náš jako prosbu o to, aby mi Otec pomohl překonat překážky, které mě dělí ode všech jeho dětí.

Modlitbu Otče náš říkáme společně; tatáž slova vyslovuje kněz i ostatní lidé. Všichni jsme dětmi jednoho Otce, všichni přijímáme téhož Syna, všechny nás spojuje týž Duch. Ať je tedy, moc prosím, i společná recitace nebo společný zpěv vyjádřením této jednoty. Nepřekřikujme jeden druhého, nepředbíhejme se, neutíkejme si – ať se kostelem neozývá „...náš-náš-áš-áš-áš“, ale skutečně ta úžasná slova jedním hlasem z mnoha úst – Otče náš – jako znamením jednoty v mnohosti.

Úspěšné sjednocování přeje otec Zdeněk Drátka

Rytíř Neposkvrněné

Příběhy ze života svatého Maxmiliána Kolbeho. Píše a kreslí Czina.

Část pátá: Klášter - nakladatelství

Otec Maxmilián se svým bratrem Alfonsem intenzivně pracovali na rozšiřování nakladatelství. Vydávali časopis Rytíř Neposkvrněné, kalendář Rytíře Neposkvrněné a několik dalších časopisů. Klášter v Grodně, kde sídlili, jim ale začínal být malý. Od představených dostali povolení hledat prostory pro založení nového kláštera, který by se věnoval jen vydavatelské činnosti. Bratři o svém záměru mluvili s každým, kdo chtěl poslouchat, až se potkali se správcem pozemků knížete Druckého-Lubeckého.

